

Demersuri pentru o educație de calitate în școala românească actuală

Prof. Aurel Costel Dumitrescu
Școala Gimnazială Nr. 1 Jilava, județul Ilfov

**« Calitatea nu este niciodată un accident, este întotdeauna rezultatul unui efort de inteligență. »
(John Ruskin)**

În perioada post decembristă, România a cunoscut cea mai rapidă și severă involuție din istoria sa. Criza profundă în care a intrat țara noastră se manifestă prin:

- Falimentarea și jefuirea economiei naționale;
- Îndatorarea statului român;
- Emigrarea în Occident a peste 2 milioane de români;
- Promovarea în funcțiile de conducere a unor personaje lipsite de scrupule, incompetente, ariviste, corupte și demagogice
- Reaparitia tensiunilor interetnice;
- Generalizarea corupției și goanei după îmbogățire rapidă;
- Degradarea valorilor morale ale națiunii și promovarea unor valori false ca ignoranța, misticismul, vulgaritatea, cinismul, libertinajul comportamental, lipsa de interes pentru creație și carieră profesională;
- Slăbirea familiei și a coeziunii sociale.
- Degradarea stării de sănătate a populației
- Scăderea gradului de cultură a populației. Analfabetismul, dispărut în socialism a reapărut și se extinde constant. Și mai grav este faptul că pe lângă analfabeții puri, adică cei care nu știu să scrie și să citească, au apărut și analfabeții funcționali¹. Potrivit recensământului din anul 2011, 1,24 % din populația României (adică 245 387 de persoane) era analfabetă. Dacă adaugăm și analfabetismul funcțional, fără nici o exagerare, că România are cam 2 milioane de analfabeți și semi-analfabeți².

Dacă nu vom reuși să gestionăm corect această criză, națiunea română se află în pericolul de a dispărea. Școlii îi revine un rol important în depășirea cu succes a acestei crize. O axiomă fundamentală a dezvoltării umane este aceea conform căreia primul pas pe drumul făuririi unei națiuni puternice și prospere îl constituie investiția în educația oamenilor. Acest adevăr a fost înțeles încă de pe vremea grecilor antici pentru care „*sarcina de căpetenie a cetății este educația cetățenilor ei*”. Istoria ulterioară a dovedit fără putință de tăgadă că națiunile care au înțeles înaintea altora însemnătatea educației au devenit cele mai prospere și puternice .

Educația de calitate este cea care asigură elevilor cunoștințele și competențele necesare pentru a se putea integra cu ușurință în societatea prezentă și imediat viitoare.

O educație de calitate presupune:

1. Modificarea concepției despre școală și educație;
2. Curriculum adaptat realităților socio-economice, tehnologice, spirituale și ecologice actuale;
3. Cadre didactice profesioniste;

¹ Conform definiției dată de UNESCO, o persoană poate fi considerată ca având probleme de analfabetism funcțional atunci când nu poate participa la toate acele activități în care competențele de bază sunt necesare pentru funcționarea efectivă a grupului sau comunității din care persoana face parte sau pentru a permite persoanei să continue să citească, să scrie sau să calculeze pentru uzul propriu sau pentru dezvoltarea comunității.

² <http://www.scoalaromaneasca.ro/Dosar/2013-05/in-era-informaticii-romania-are-aproape-doua-milioane-de-analfabeti>

4. Elevi motivați să învețe;
5. Structură organizatorică eficientă;
6. Bază materială modernă.

1. Modificarea concepției despre școală și educație

- Punerea în acord a valorilor promovate de școală cu cele promovate la nivelul întregii societății. Principala cauză a actualei crize cu care se confruntă școala românească este neconcordanța dintre valorile promovate de școală și valorile promovate de societatea românească. Deși la nivel declarativ aceste valori sunt comune, în realitate ele sunt contrare.
- Creșterea rolului școlii în societate. În prezent, educația nu mai este văzută ca un mijloc de propulsie socială. Prin intermediul mass-media se induce în tânăra generație ideea că important în viață nu este să știi carte ci să ai bani, obținuți prin orice mijloace.
- Schimbarea viziunii asupra educației. Actuala societate de consum impusă ca model socio-economic și cultural global tratează educația ca o marfă, ca oricare altele, al cărei scop nu trebuie să fie altul decât aducerea de profit. Tocmai de aceea, la nivel global se constată o criză majoră a educației.
- Întărirea rolului familiei și a coeziunii sociale. Familia tradițională este supusă în prezent unor presiuni tot mai mari fiind amenințată cu pierderea funcțiilor ei. Realități care în trecut erau considerate grave abateri de la normalitate (pornografia, relațiile premaritale și extraconjugale, avortul, homosexualitatea, pedofilia) au ajuns să fie considerate firești, fiind chiar îngăduite prin lege, protejate și favorizate în cea mai mare parte a statelor zise civilizate, după cum virtuți care altădată erau prețuite și elogiate (castitatea, fidelitatea, nașterea multor copii) au ajuns să fie ironizate și considerate anacronice.

2. Curriculum adaptat realităților socio-economice, tehnologice, spirituale și ecologice actuale

- Decongestionarea programelor școlare și adaptarea lor la specificul de vârstă al copiilor. În prezent, programele sunt supraîncărcate. Actualul curriculum nu este adaptat la puterea de muncă și înțelegere a elevilor și nici măcar la piața muncii. Elevilor li se cere să-și însușească cunoștințe care nu le vor fi de folos niciodată în viață în loc să se pună accent pe obținerea și fixarea temeinică a unor cunoștințe și competențe real folositoare. Datorită acestui fapt, se creează o reacție de respingere a elevilor față de disciplinele studiate, fapt ce se traduce prin acte de indisciplină.
- Alcătuirea programelor și elaborarea manualelor trebuie să respecte un principiu pedagogic de bază și anume cel conform căruia materialul predat trebuie să corespundă intereselor, atitudinilor, aspirațiilor și posibilităților intelectuale ale elevilor.
- Îmbunătățirea calității manualelor școlare și uniformizarea acestora. Sub pretextul că vechile manuale erau proaste s-a creat o adevărată industrie a manualelor și materialelor auxiliare, industrie care aduce pentru unii profituri foarte mari. În timp ce manualele mai vechi includeau informații relevante, organizate logic și prezentate competent, noile manuale sunt deseori confuze, includ fragmente de informație disparate, cu o metodologie ineficientă și o mulțime de imagini colorate
- Disciplinele la care rezultatele evaluării depind nu de capacitățile cognitive ci de talentele native ale elevilor (educația fizică, educația muzicală și educația plastică) nu ar trebui să fie notate în catalog. Orele de la aceste discipline ar trebui să fie ore de relaxare și punere în valoare a talentelor native ale elevilor.
- Cultivarea sentimentului patriotic. Nichifor Crainic scria « *Naționalismul e condiția elementară a recunoașterii fiecărui popor, precum lipsa lui e semnul decăderii și al morții* ». Ori în ziua de astăzi, a fi patriot, a fi naționalist, a început să fie privit ca pe ceva desuet. Pe toate căile posibile, inclusiv prin școală se încearcă și chiar se reușește

minimizarea acestui sentiment și culpabilizarea românilor pentru fapte săvârșite în trecut ignorându-se faptul că așa zisele popoare civilizate de astăzi au săvârșit atrocități mult mai mari. Dintre toate disciplinele studiate în școală, istoria joacă, fără îndoială, cel mai important rol în formarea și dezvoltarea sentimentului patriotic. Este neapărat necesară o reconfigurare a disciplinei istorie în cadrul planurilor de învățământ. În primul rând numărul săptămânal de ore alocate predării istoriei trebuie să crească de la una la două sau chiar trei. În al doilea rând, în clasa a IV-a ar trebui să se înceapă studiul istoriei cu noțiuni esențiale (definiție, cronologie, izvoare istorice) și cu studierea istoriei locale, după care în clasele V-VI să se studieze istoria națională, iar în clasele VII-VIII istoria universală.

- Inițierea și derularea unor programe educaționale suplimentare destinate:
  - remedierii deficiențelor de învățare;
  - pregătirii elevilor capabili de performanțe;
  - punerii în valoare a aptitudinilor elevilor;
  - consolidării grupurilor;
  - întăririi empatiei între cadrele didactice și elevi;
- Extinderea numărului școlilor profesionale. O societate nu are nevoie doar de intelectuali ci și de meseriași. Acest lucru elementar nu a fost înțeles de diriguitorii noștri care în anul 2009 au decis desființarea școlilor profesionale. Deși, în anii următori s-a revenit asupra acestei măsuri nefaste și s-a încercat reorganizarea unui învățământ profesional, totuși suntem încă departe de învățământul profesional din perioada comunistă.

3. Calitatea personalului didactic și de conducere

- Refacerea prestigiului socio-profesional al cadrelor didactice, prestigiu care în ultimii 27 de ani a cunoscut o degradare continua datorită:
  - Salarizării necorespunzătoare. Salariile demotivante produc o serie de efecte negative: multe cadre didactice abandonează sistemul căutând joburi mai bănoase și chiar emigrând în străinătate, fapt ce produce o „*scurgere de creiere*” cu efect negativ asupra evoluției de ansamblu a societății românești. Multe cadre didactice se ocupă și cu alte activități în afara celor de la catedră fapt ce afectează negativ procesul de învățământ. Se pare că nimeni dintre cei care au decis nivelul de salarizare al cadrelor didactice nu a studiat celebra teorie a ierarhiei nevoilor a lui Abraham Maslow³ pentru că dacă ar fi citit-o ar fi constatat că actualele salarii nu reușesc să satisfacă nici măcar nevoile fiziologice ale majorității cadrelor didactice.
  - Crizei generale a sistemului de valori ale societății românești. Modelul familiei tradiționale, în care autoritatea părinților și a dascălului era necontestată tinde să dispară. Dictonul „*Cine are carte, are parte*” nu mai este crezut aproape de nimeni, chiar dacă pe față nu se recunoaște acest lucru. Ceea ce contează este banul, nu educația. Părinții cu bani cred că sunt mai deștepti, că le știu pe toate și de aceea îi disprețuiesc pe dascăli.
- Cadre didactice profesioniste. Un cadru didactic profesionist trebuie să aibă calitățile pozitive ale unui om, o solidă pregătire de specialitate, să dețină un orizont cultural larg și să știe să lucreze cu copiii. Un cadru didactic profesionist trebuie să posede „*arta de a transplanta adevărata cunoaștere în mintea, vorbirea, inima și mâna tuturor oamenilor*”⁴.
- Managementul eficient al școlii. Acest lucru presupune:

³ Apărută în 1943, cartea lui Maslow clasifică nevoile umane în cinci categorii angajate într-o schemă ierarhică ce stabilește ordinea în care vor fi satisfăcute. Reprezentându-le într-o formă piramidală Maslow susține că ele trebuie satisfăcute începând cu cele de la bază și sfârșind cu cele de vârf. Apud Șerban Iosipescu (coordonator), *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*, București, 2001, p. 49-50

⁴ Johannis Amos Comenius, *Pampaideia*, Studiu introductiv, note și comentarii de Iosif Antohi, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1977, p. 18

- stil de conducere democratic, care înseamnă informarea permanentă a colegilor și implicarea lor în luarea deciziilor
- gândire proactivă ;
- stimularea motivației salariaților și valorizarea competențelor acestora;
- responsabilitate;
- disciplină;
- inovare.
- Eliminarea imixtiunilor politice. În prezent, numirea în funcțiile de conducere se face pe criterii politice, încălcându-se flagrant legea. Astfel se face că, de multe ori, ajung în funcții oameni incompetenți care nu fac altceva decât să contribuie la degradarea și mai accentuată a învățământului . Angajarea în toate posturile și funcțiile, începând cu cea de ministru, să se facă pe bază de concurs deschis și obiectiv.
- Limitarea la maximum 8 ani a duratei exercitării unei funcții .

4. Calitatea elevilor

- Reducerea fenomenului de abandon școlar, a actelor de indisciplină și a violenței în școli. Aceste fenomene, cu consecințe grave asupra vieții școlare dar și asupra viitorului societății sunt rezultatul unor cauze multiple:
  - sărăcia ;
  - înțelegerea defectuoasă a funcționării sistemului democratic (majoritatea elevilor asociază democrația cu dreptul de a face ce vor) ;
  - dezinteresul sau interesul prost înțeles al părinților față de școală ;
  - incoerența sistemului legislativ, la nivelul sistemului social în general și a celui școlar în special; acest lucru favorizează sfidarea legilor și a normelor de conviețuire socială;
  - influența negativă a mass-mediei, care promovează violența în mod cotidian ;
  - creșterea nivelului general de violență la nivelul societății omenești⁵.

Combaterea acestor fenomene presupune:

- înăsprirea regulamentelor;
- stabilirea unor reguli clare;
- monitorizarea permanentă a actelor de indisciplină și violență;
- sancționarea rapidă a acestora;
- întărirea colaborării cu familiile elevilor și cu alte instituții (poliția, biserica, direcțiile de protecție a copilului).
- Stimulare motivației elevilor în direcția acumulării de cunoștințe, competențe, abilități și formării de comportamente utile societății. În prezent, motivația pentru învățatură a majorității elevilor este la un nivel scăzut, mai multe cauze concurând la această stare de lucruri:

---

⁵ Violența este o lege fundamentală a lumii vii. Orice ființă, pentru a supraviețui se hrănește cu o altă ființă, pe care mai întâi o ucide printr-un act de violență. Omul, ființa superioară pe Terra, nu numai că nu se poate sustrage acestei legii, dar a dus violența la paroxism. Privind retrospectiv constatăm că pe măsură ce oamenii au devenit tot mai „civilizați”, actele de violență săvârșite de ei asupra semenilor și asupra celorlalte ființe cu care împart planeta au căpătat o amploare din ce în ce mai mare. Războiul, forma maximă a violenței umane este prezent în întreaga istorie scrisă a umanității. În pofida încercărilor de a „îmblânzii războiul” făcute de biserica creștină (prin încercarea de a impune principiul „păcii lui Dumnezeu”) sau de gânditori precum Hugo Grotius (în lucrarea sa „ Despre dreptul războiului și al păcii”) și Immanuel Kant („ Spre pacea eternă”), ale căror idei au stat la baza Convențiilor de la Geneva (1863) și Haga (1899), Pactului Societății Națiunilor (1919) și Chartei ONU (1945), constatăm că, pe măsură ce ne apropiem de timpurile noastre, războiul devine tot mai distrugător (fapt explicabil atât datorită dezvoltării tehnologiei, cât și imoralității crescânde a oamenilor). Istoria ne arată că violenței nu i s-a putut pune capăt decât printr-o violență și mai mare. Numai în cazuri izolate și pentru scurte perioade de timp , violența a fost eradicată datorită răspândirii unor doctrine religioase egalitariste (cazul primelor comunități creștine, sau al diferitelor secte din evul mediu sau epoca modernă- bogumilii, catarii, hurufiții , amish etc).

- incapacitatea crescândă a părinților de a-și educa și stăpâni copiii (mulți părinți le oferă copiilor prea mult și nu le cer nimic, fapt ce-i determină pe aceștia să creadă că în viață nu trebuie să depui prea mult efort pentru a avea ce-ți dorești) ;
- abandonarea de către mulți părinți a funcției educative, pe fondul preocupării exagerate pentru acumularea de bani și bunuri materiale (mulți părinți consideră că școala este suficientă pentru educația copilului uitând un aforism celebru al lui Pitagora: „ *bunele deprinderi de a trăi nu vin din gena ereditară, ci din modelarea familială și din cea a cetății*”⁶).
- accesul nelimitat al elevilor la informații neadecvate vârstei prin TV, Internet etc. ; Majoritatea elevilor și o bună parte dintre părinți dobândesc noțiunile esențiale despre lume și viață prin intermediul acestor mijloace. Ei ajung astfel să trăiască într-o lume virtuală care aproape nu are nimic de a face cu cea reală și de aici dificultățile lor de adaptare la lumea reală.
- lipsa sau raritatea modelelor pozitive în mass-media. Mass- media promovează intens modelele negative, personaje parvenite, „ *ciocoi de tip nou*”, inducând în tânăra generație ideea că succesul în viață nu se obține prin muncă tenace, ci prin „*învârteli*”. Ba mai mult, munca este disprețuită, iar cei care învață nu sunt considerați modele demne de urmat.
- Abrogarea art. 202 din ROFUIP care prevede că elevii din clasa I nu pot fi lăsați repetenți. Dacă acum , când întregii clasei i se predă același material, elevii respectivi nu reușesc să dobândească competențele esențiale de scris, citit, socotit și integrare socială, cum vor reuși ei să facă acest lucru în clasa a II- a când colegilor lor li se predau lucruri diferite, chiar dacă, așa cum se specifică în ROFUIP, vor intra într-un program remedial desfășurat de învățător împreună cu un specialist de la Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională. Acest lucru presupune alocarea unor resurse suplimentare, ceea ce contravine „*principiului eficienței*” (Art. 3, al. d din Legea Educației).
- Responsabilizarea elevilor și părinților prin încheierea Contractului educațional în momentul înscrierii elevului la școală (conform art. 256 și Anexei nr. 2 din ROFUIP).

5. Calitatea organizării sistemului de învățământ

- Viziune coerentă și stabilă pe durată lungă și medie De peste 20 de ani suntem într-o reformă permanentă. Asistăm la o avalanșă de acte legislative care în loc să stabilizeze sistemul îl bulversează și mai mult. Fiecare guvernare a adus schimbările sale dând peste cap tot ce a fost bun anterior. Elevii și dascălii au devenit cobai pentru diferite experimente, fapt ce a contribuit la creșterea sentimentului de nesiguranță⁷. De foarte multe ori a fost ignorat sănătosul proverb popular „*nu pune carul înaintea boilor*”. Sub pretextul alinierii la cerințele Uniunii Europene au fost preluate o serie de “*forme*” care nu au nimic de a face cu “*fondul*” tradițional al școlii românești ca de exemplu eliminarea notelor și introducerea calificativelor, sau introducerea clasei pregătitoare la școală etc. S-au copiat modele din diferite țări, neținându-se cont de specificul nostru național și de starea reală a societății românești și uitându-se faptul că nu poți fi un bun european până nu ești mai întâi un bun român.
- Respectarea prevederilor Pactului Național pentru Educație și Legii Educației Naționale, care stipulează alocarea a minimum 6% din PIB pentru educație. Niciodată aceste prevederi nu au fost respectate, guvernării ignorând total recomandarea întemeietorului pedagogiei moderne Johannis Amos Comenius, care scria că „*Neglijarea educației este ruinarea oamenilor, a familiilor și a statelor*”⁸.

⁶ Apud Mircea Chelaru, *România moluscă*, Editura Semne, 2012, p. 74

⁷ Mardare Victoria, *Învățământul românesc între formă și reformă*, în Revista *Dascălul, între „Domnul Trandafir și Chicoș Rostogan”*. *Concurs de creații literare și plastice, Simpozion, Ediția a II-a*, Galda de Jos- Alba, 2010, p. 6

⁸ Johannis Amos Comenius, *op.cit.*, p. 13

- Descentralizarea reală și nu formală. Centralizarea și birocratizarea excesivă, cu nimic mai prejos decât cele existente în regimul comunist, sufocă și anihilează inițiativele menite a promova interesele și cerințele locale, regionale și ale elevilor. Zilnic, școlile sunt “bombardate” cu cereri venite “de sus” de a trimite fel și fel de situații care de fapt nu servesc la nimic. Cadrele didactice sunt asaltate de tot felul de cereri referitoare la completarea a tot felul de « situații », care de care mai bizare, rămânându-le tot mai puțin timp pentru activitatea lor de bază care trebuie să fie cea de predare-învățare și evaluare. S-a ajuns în situația ca orice acțiune care o întreprinde cadrul didactic să trebuiască să fie dovedită prin hârtii, de parcă acesta este considerat „ a priori” un delicvent care trebuie să-și dovedească nevinovăția. Se pare că nimeni nu se gândește la cantitatea enormă de hârtie consumată și la efectele acestui consum nejustificat, decât prin interese birocratice, pentru ființele care populează planeta noastră.
- Reducerea numărului Inspectoratelor Școlare prin regionalizarea lor. Aceasta este o cerință fundamentală a descentralizării sistemului de învățământ de care se face atâta caz, dar care în realitate nu se pune în practică.
- Eliminarea corupției și fraudelor în ceea ce privește desfășurarea examenelor. De aceea, examenele nu trebuie organizate de școlile în care au fost instruiți elevii.
- Admiterea în învățământul liceal și universitar să se facă pe bază de concurs. De asemenea, disciplinele de admitere nu ar trebui să fie doar limba și literatura română și matematica, ci ar trebui stabilite în funcție de profilul liceului. Actualul sistem de admitere dă posibilitatea elevilor cu situație financiară mai bună să-și „cumpere locul”. Pentru a asigura reușita la liceu sau facultate, părinții acestor elevi plătesc ore de meditații, chiar profesorilor copiilor lor, care pentru a justifica banii primiți dau note mai mari elevilor respectivi, chiar dacă aceștia nu au înregistrat progrese.
- Introducerea uniformelor școlare va duce la întărirea disciplinei și a sentimentului de „a fi elev”.

6. Calitatea bazei materiale

- Îmbunătățirea bazei materiale a școlilor în special prin dotarea lor cu aparatură modernă. Ideal ar fi ca în fiecare sală de clasă să existe computer conectat la internet, videoproiector și multifuncțional.
- Reabilitarea și redeschiderea tuturor școlilor închise, unele dintre ele imediat după ce au fost modernizate. Acest lucru ar însemna cu adevărat punerea în practică a unui principiu prevăzut chiar în Legea Educației Naționale și anume cel conform căruia „școala trebuie centrată pe elev” (art.3, al.p). Atunci când au decis închiderea a numeroase școli, din interese meschine, guvernării noastre au uitat celebrul aforism al lui Victor Hugo: „Cine deschide poarta unei școli, închide o închisoare”. Numărul unităților de învățământ preuniversitar a scăzut de la 15 136 în anul 1990⁹ la 5639 în anul 2013¹⁰.
- Reînființarea cabinetelor medicale în școli. În prezent, starea de sănătate a copiilor, ca de altfel a întregii populații în general, înregistrează un regres continuu datorită sărăciei, poluării și alimentației bazate tot mai multe pe așa numitele „E-uri”.

Concluzii

- Educația de calitate este o condiție sine-qua-non pentru progresul națiunii române.

⁹ Dan Constantin Rădulescu, *Învățământul românesc 1948-1989-Între derivă și recuperare instituțional-funcțională*, în revista *Calitatea vieții*, nr. 3/4 ,2006,p.315

¹⁰ *Anuarul statistic al României*, 2013 ,

http://www.insse.ro/cms/files/Anuar%20statistic/08/8.%20Educatie_%20ro.pdf

- Actuala criză a educației nu poate fi rezolvată fără rezolvarea celorlalte probleme ale României postdecembriste.
- Mai întâi trebuie puse în acord valorile promovate de școală cu cele promovate de societate.
- În al doilea rând trebuie alocate mult mai multe fonduri pentru educație.
- Demersurile în direcția creșterii calității trebuie întreprinse atât de sus în jos cât și de jos în sus.
- Aceste demersuri implică un sistem de învățământ dominat de oamenii cu viziune, corecți și responsabili, oameni care să pună interesul general deasupra intereselor particulare sau de grup.

Bibliografie

1. *Anuarul Statistic al României*, 2013
2. Chelaru Mircea, *România moluscă*, Editura Semne, 2012.
3. Comenius Johannis Amos, *Pampaideia*, Studiu introductiv, note și comentarii de Iosif Antohi, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1977.
4. Iosipescu Șerban (coordonator), *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*, București, 2001.
5. Rădulescu Dan Constantin, *Învățământul românesc 1948-1989-Între derivă și recuperare instituțional-funcțională*, în revista *Calitatea vieții*, nr.3/4,2006
6. *Regulamentul de Organizare și Funcționare a Unităților de Învățământ Preuniversitar*, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 13 ianuarie 2015.
7. Victoria Mardare, *Învățământul românesc între formă și reformă*, în revista *Dascălul, între „Domnul Trandafir și Chicoș Rostogan”*. *Concurs de creații literare și plastice, Simpozion, Ediția a II-a*, Galda de Jos- Alba, 2010.